

I. Petrův 2:5: „I vy jako živé kameny budujte duchovní dům, abyste jako svaté kněžstvo přinášeli duchovní oběti, s radostí přijímané Bohem skrze Ježíše Krista.“

Dnes, v hodovou neděli, hledíme na dvě stavby v naší obci – dva kostely z cihel a kamene. Katolický chrám, postavený dávno v roce 1794, a evangelická kaple z roku 1857. Tehdy naši předkové – možná členové vašich rodin – vykopali základy, navozili kamení a dřevo a s modlitbou začali stavět dvě dominanty této obce. Kámen ke kameni, cihlu k cihle, trám k trámu – a obě církve mají své domovy.

Zdi tohoto chrámu i naší kaple jsou krásnou kronikou víry a života našich drahých předků. Každá cihla a každý kámen je jednou kapitolou s výjimečným příběhem člověka, který na něj přispěl, nebo jej do zdi osadil a omítl, či před ní klekal v tichu a pokoře na kolena před Bohem.

Naši drazí předkové, na které dnes s láskou a úctou vzpomínáme, nám darovali dvě místa, kde každý může nalézat pokoj, odpuštění, naději, přijetí a léčivé božské ticho – věřící i nevěřící. Jeden se může modlit, druhý zase pouze posedět v tichu a obdivovat krásu výzdoby a díla našich předků a z obyčejného ticha čerpat sílu do života.

Když Bůh staví své stavby našima lidskýma rukama, jejich dveře jsou vždy otevřené pro každého a nikdy se nezavrou.

To jenom my, lidé, jsme v minulosti zavírali dveře Božích domů pro ty druhé. A hle – z milosti Boží se dnes v jednom Božím domě upřímně radujeme my, evangelíci, z vašeho domu Božího a modlíme se za to, aby tyto zdi a lavice dnes, zítra i za sto let vyprávěly příběhy vaší vlastní lásky, víry, naděje a cesty hledání. Věřím a vím, že vy se zase budete upřímně modlit o to samé pro nás, evangelíky.

Domy Boží z cihel a kamene jsme tedy dostali od Boha skrze ruce našich předků – každá farnost svůj. Toto dílo bylo dokončeno před mnoha staletími.

A přesto i dnes chce Bůh svýma rukama pořád stavět a budovat chrám a dům, který nelze chytit do ruky, a přesto je ještě majestátnější a krásnější než naše chrámy z cihel a kamene. Bohu za kameny a cihly v této stavbě sloužím já i ty. Nás bere do ruky, svou rukou nám na jednu stranu srdce píše naše jméno a na druhou stranu maluje kříž.

Pak nás takto hezky klade – z obou církví a kostelů – k sobě, spojuje nás maltou lásky, vzájemné úcty a společné naděje i zde v Hostěrádkách. Toho jsme dnes, v hodovou neděli, všichni svědky.

Bůh nás volá, abychom se stali živými kameny v jedné společné stavbě, ač jsme ve dvou zdech, jimiž jsou naše farnosti. Ty a já – jako cihla a kámen v ruce Boží – jsme důkazem, že i kámen a cihla mohou ožít: mohou milovat, odpouštět, cítit radost a vděčnost za to, kam nás Bůh osadil, a jak s ostatními cihlami a kameny tyto zdi krásně drží. A těšit se, že uprostřed této stavby – chrámu Božího, postaveného ze všech věřících v Hostěrádkách – je vítán každý jeden člověk bez rozdílu.

Najde mezi námi útočiště, pochopení, lásku, odpuštění a úctu.